

Решение на апелативния състав: Отменя решението на отдела по споровете и отхвърля изцяло възражението.

Изложени правни основания: Съществува вероятност от объркване на въпросните търговски марки и заявените стоки са идентични със тези, за които се отнасят посочените в подкрепа на възражението търговски марки.

Жалба, подадена на 16 април 2007 г. от Francisco Rossi Ferraras срещу решението, постановено на 1 февруари 2007 г. от Съда на публичната служба по дело F-42/05, Rossi Ferraras/Комисия

(Дело T-107/07 P)

(2007/C 129/35)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Francisco Rossi Ferraras (Люксембург, Великото херцогство Люксембург) (представител: F. Frabetti, avocat)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

- Първоинстанционният съд да отмени решението на Съда на публичната служба от 1 февруари 2007 година по дело F-42/05;
- да уважи исканията, представени от жалбоподателя в първоинстанционното производство, и на това основание, като главно искане, да обяви за допустим и основателен иска по дело F-42/05;
- при условията на евентуалност, да върне делото за разглеждане на Съда на публичната служба;
- да се произнесе по съдебните разноски, разходите и хонорарите, и да осъди Комисията да ги заплати.

Правни основания и основни доводи

В своята жалба жалбоподателят иска да се отмени решението на Съда на публичната служба, с което се отхвърля неговият иск за отмяна на доклада за кариерното му развитие за периода от 1 януари до 31 декември 2003 година, както и да бъде осъдена Комисията да поправи вреди, които той твърди, че е претърпял.

В подкрепа на своята жалба жалбоподателят изтъква, че Съдът на публичната служба е допуснал няколко правни грешки при обсъждането на двете основания, наведени в първоинстанционното производство.

Иск, предявен на 8 април 2007 г. — Spira/Комисия

(Дело T-108/07)

(2007/C 129/36)

Език на производството: английски

Страни

Ищец: Diamanhandel A. Spira BVBA (Антверпен, Белгия) (представители: J. Bourgeois, Y. van Gerven, F. Louis и A. Vallery, адвокати)

Ответник: Комисия на Европейските общности

Искания на ищеца

- да се отмени решението на Комисията от 26 януари 2007 г. в съответствие с член 7, параграф 2 от Регламент № 773/2004 на Съвета, по дело COMP/38.826/B-2 — Spira/De Beers/DTC Supplier of Choice;
- да се осъди Комисията да заплати разноските.

Правни основания и основни доводи

Ищецът оспорва решението на Комисията от 26 януари 2007 г. по дело в областта на конкуренцията COMP/38.826/B-2 — Spira/De Beers/DTC Supplier of Choice, с което Комисията е отхвърлила жалбата на ищеца относно нарушения на членове 81 и 82 от ДЕО във връзка със системата „Supplier of Choice“, използвана от De Beers Group за дистрибутиране на необработени диаманти, на основание липса на достатъчен общностен интерес за по-нататъшно разглеждане на жалбата на ищеца.

Ищецът твърди, че De Beers — производител на необработени диаманти, който според ищеца е бил ангажиран главно с етапите, предшествали продажбата на необработени диаманти — се опитва чрез неговата система „Supplier of Choice“ да разпростре своя контрол над пазара, така че да обхване цялостния канал за диаманти — от мината до потребителя, т. е. също и пазарите надолу по веригата.

В подкрепа на своето искане ищецът изтъква три правни основания.

Първо, ищецът заявява, че Комисията не е изпълнила задължението си да проведе внимателно и безпристрастно разследване по жалбата и да проучи с дължимата грижа и безпристрастност антиконкурентните практики, посочени в жалбата.

Второ, ищецът твърди, че Комисията не би могла да претендира, че налице е била липса на достатъчен общностен интерес за разглеждане на жалбата, с оглед на мащаба на въпросната дейност, географския обхват на антиконкурентните практики и вредата, нанесена на конкуренцията и вътрешния пазар, причинена от нарушенията.

На трето и последно място ищецът изтъква, че Комисията е установила липса на достатъчен общностен интерес въз основа на погрешна фактическа и правна преценка на обстоятелствата по делото, тъй като:

- 1) Комисията не е отчела явната публично заявена антиконкурентна цел на ограничената система за избирателно дистрибутиране на De Beers;
- 2) Комисията не е могла да прецени антиконкурентните последици от дистрибутивната система на De Beers, без преди това да прецени господстващото положение и пазарното влияние на De Beers;
- 3) Комисията не е отчела многобройните елементи, приведени на вниманието ѝ в жалбата, в която се показва присъщият на системата неправилен и антиконкурентен характер;
- 4) Комисията е преценила погрешно ефективността на преразгледания Мандат на Омбудсмана, който De Beers е представил за решаване на спорове във връзка с прилагането на системата за дистрибутиране; и
- 5) Комисията е приложила неправилно правната норма и е допуснала явна грешка при преценка на фактите, установявайки, че системата за дистрибутиране на De Beers не налага ограничения на пазара.

Иск, предявен на 13 април 2007 г. — Agrofert Holding/Комисия

(Дело T-111/07)

(2007/C 129/37)

Език на производството: английски

Страни

Ищец: Agrofert Holding a.s. (Прага, Чешка република)
[представител: R. Pokorný, адвокат]

Ответник: Комисия на Европейските общности

Искания на ищеца

- Отмяна на Решение на Комисията SG.E.3/MIB/md D (2007) 1360 от 13 февруари 2007 г. относно молба за достъп до документи по дело за сливане № COMP/M.3543 — PKN Orlen/Unipetrol и Решение на Комисията 16796/16797 от 2 август 2006 г.;
- да се осъди Комисията да предостави процесните документи;
- да се осъди Комисията да заплати разноските.

Правни основания и основни доводи

Чрез своя иск ищецът желае отмяната, на основание член 230 ЕО, на решението на Комисията от 2 август 2006 г. (наричано

по-долу „Решение I“), както и на последващото потвърдително решение на Комисията от 13 февруари 2007 г. (наричано по-долу „Решение II“), във връзка с молбата за достъп до всички непубликувани документи относно уведомителните и предупредителните фази на въпросното сливане.

Ищецът твърди, че двете решения противоречат на Регламент (ЕО) № 1049/2001⁽¹⁾ относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, Съвета и на Комисията (наричан по-долу „Регламентът“), тъй като те не попадат сред изключенията, съдържащи се в член 4, параграф 2, относно защитата на търговски интереси, защита за целите на разследването, запазване на тайната на правни становища, или в член 4, параграф 3 относно запазването на тайната на процеса на вземане на решения.

По-нататък ищецът посочва, че член 4, параграф 2, първо тире от Регламента не би следвало да се тълкува в смисъл, че изключенията се прилагат за документите като цяло, а само за онези части от тях, които биха могли да съдържат търговски тайни или чувствителна търговска информация. Така, според ищеца, ответникът би могъл било да предостави на обществеността части от исканите документи, било да потъмни съответните съдържащи чувствителна информация части, без да засяга целите на дейности по инспектиране, разследване и одит, правата на лицата-уведомители и на трети лица, защитата на правни становища или процеса на вземане на решения в институцията.

Освен това ищецът твърди, че ответникът, вместо да прави индивидуална проверка на всеки документ, попадащ според него в изключението по член 4, параграф 2, трето тире от Регламента, изцяло е отказал искания достъп единствено въз основа на факта, че всички документи съдържат търговски тайни и не могат да бъдат оповестени в съответствие с член 17 от Регламента на Съвета (ЕО) № 139/2004⁽²⁾. Подобен общ подход би противоречал на член 4, параграф 6 от Регламента.

В допълнение ищецът твърди, че споменатите изключения са приложими единствено ако те не са преодолені от по-висш обществен интерес от оповестяването. Според ищеца, подобен интерес от оповестяването на поисканите документи, произтичащ от вредите, претърпени от ищеца, както и от миноритарните акционери на погълнатото дружество, е налице и преодолява изключенията от правото на достъп.

Ищецът по-нататък твърди, че Решения I и II противоречат на член 1 ЕС, втора алинея, който прогласява принципа на откритостта.

Накрая, ищеца твърди, че ответникът не е обработил потвърдителното заявление навреме в съответствие с член 8, параграф 1 от Регламента, а е надвишил срока за отговор със 100 работни дни.

⁽¹⁾ ОВ L 145, 31.5.2001 г., стр. 43-48.

⁽²⁾ Регламент на Съвета (ЕО) № 139/2004 от 20 януари 2004 г. за контрола на сливанията между предприятия, (ОВ L 24, 29.1.2004 г., стр. 1-22).